

РЕШЕНИЕ

№ 1290

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
                  Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20231100501358 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника ЗК „У.“ АД срещу решение № 20208937/08.11.2021г., постановено по гр.д. № 16056/2020г. по описа на СРС, 81-и състав, **в частта**, в която са уважени предявените от ищеца „С.*****“ ЕООД искове с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ за сумата 951.66 лева, представляваща застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско на МПС“, по щета № 18110540402/10.12.2018г., ведно със законната лихва от 16.04.2020г. до окончателното изплащане, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 124.51 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 01.01.2019г. до 15.04.2020г.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност на постановеното съдебно решение. СРС не съобразил възражението на ответника, че констатираните увреди на детайли – облицовка предна броня и челно стъкло, не могли да настъпят при твърдяното от застрахования паркирано състояние на автомобила. Същите настъпили при движение на автомобила. Констатациите да увреждане на лаковото покритие на облицовката на предната броня били, че то се дължало на износване, експлоатация или некачествено покритие. СРС неправилно ценил оспореното, в частта относно увредите на предното стъкло, заключение на САТЕ, и гласните доказателства, събрани посредством разпита на св. Г.. Същите не кореспондирали с останалия доказателствен материал и установените факти по делото. Моли решението да бъде отменено в

обжалваната част, а предявените от ищеца искове – отхвърлени в цялост. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК ищецът „С.*****“ ЕООД депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Твърдените с въззивната жалба противоречия не били налице. Както пред застрахователя, така и по делото, ищецът изложил твърдения, че установил щетите на паркинг и добросъвестно посочил, че е възможно същите да са настъпили при движение – по време на служебно пътуване в периода от 03.12.2018г. до 05.12.2018г. от гр. Попово, до гр. София и обратно или в паркирано състояние за времето от 05.12.2018г. до 06.12.2018г., предвид на което не било налице твърдяното от въззивника-застраховател несъответствие на факти. Доводите за злоумишлени действия от хвърлен твърд предмет по стъклото на автомобила били извън предмета на делото. Позовава се на т. 5.1.1., т. 5.1.2., т. 5.1.4., т. 5.1.7, б. „а“ и б. „в“ ОУ на застрахователя. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната от ответника част. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 2, вр. ал. 1 ГПК ищецът „С.*****“ ЕООД предявява насрещна въззивна жалба срещу първоинстанционното съдебно решение **в частта**, в която искът му по чл. 405, ал. 1 КЗ е отхвърлен за горницата над 951.66 лева до сумата 1 260.10 лева, а искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за горницата над сумата 124.51 лева до размер на сумата 167.67 лева.

В насрещната си въззивна жалба ищецът „С.*****“ ЕООД излага съображения за неправилност на първоинстанционното съдебно решение в същата обжалвана част. За да отхвърли иска за имуществени вреди относно увредената броня СРС неправилно кредитирал едно само предположение на вещото лице, че увредата могла да се дължи на предходен некачествен ремонт. Това предположение не кореспондираше с никое от събраните по делото доказателства и установени факти, а представените в о.с.з. при изслушването на експерта снимки, на които предположението се базирало, не били приети като доказателства по делото. Отделно вещото лице не изключило приетия механизъм, че същата вреда било възможно да бъде причинена на паркинг. Изключен риск не бил установен и не можел да бъде презумиран. По делото било установено, че щетите били настъпили при действието на пореден договор за имуществено застраховане, в който застрахователят оглеждал автомобила многократно, като неизправности и дефекти не били установявани. Неправилно СРС приел за начална дата на забавата 01.01.2019г., като не съобразил, че ответникът получил необходимите документи на 10.12.2018г., като застрахователят не посочил какви други конкретни документи смята, че следва да му бъдат представени. Поради това ответникът изпаднал в забавя от 25.12.2018г. По подробно изложените съображения моли решението да бъде отменено в обжалваната част, а вместо това искът по чл. 405, ал. 1 КЗ бъде уважен до посочения в насрещната въззивна жалба размер от 1 260.10 лева, а

акцесорната претенция по и чл. 86, ал. 1 ЗЗД – съответно до размер на сумата 167.67 лева за пълния заявен период на забавата от 25.12.2018г. до 15.04.2020г.

В срока по чл. 263, ал. 3 ГПК ответникът ЗК „У.“ АД депозира писмен отговор на насрещната въззивна жалба на ищеца, с който оспорва същата като неоснователна. Вещото лице обосновоало отговора си защо счита, че се получило отлюпване на лака на предната броня поради некачествен ремонт. Моли насрещната въззивна жалба да бъде оставена без уважение.

В частта, в която СРС отхвърлил иска по чл. 405, ал. 1 КЗ за горницата над сумата 1 260.10 лева до пълния предявен размер от 1 335.74 лева, а иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за горницата над сумата 167.67 лева до пълния предявен размер от 180.39 лева, като необжалвано, първоинстанционното съдебно решение е влязло в законна сила.

Предмет на разглеждане в настоящото производство е и частна жалба на ищеца „С.*****“ ЕООД срещу определение № 20057023/12.09.2022г., с което СРС оставил без уважение молбата му по чл. 248 ГПК за изменение на постановеното съдебно решение в частта за разноските. СРС не съобразил уговорките в договора за правна защита, сключен между ищцовото дружество и неговия адвокат. Защитата включвала проучване на казуса, заверка на документи, изготвяне и предявяване на искова молба, защита и процесуално представителство. Исковете били два, всички правни действия били извършени от адвоката, предвид на което договореното възнаграждение от 672 лева с ДДС не било прекомерно, а дори било под установения с Наредба № 1/2004г. минимум. СРС не съобразил чл. 2, ал. 5, чл. 6, т. 13 от Наредбата. Позовава се на съдебна практика. Моли за отмяна на обжалваното определение, като вместо това молбата му по чл. 248 ГПК бъде изцяло уважена.

Ответникът ЗК „У.“ АД депозира писмен отговор на частната жалба, с който оспорва същата като неоснователна. Делото не се отличавало с фактическа и правна сложност и приключило в едно съдебно заседание. СРС съобразил особеностите на конкретното дело. Определението било правилно. Моли същото да бъде потвърдено.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбите основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на обжалваното първоинстанционно решение на въведените във въззивната жалба основания настоящият съдебен състав намира следното:

По иска по чл. 405, ал. 1 КЗ:

Със сезиралата съда искова молба ищецът „С.*****“ ЕООД излага, че ответникът

ЗК „У.“ АД бил застраховател по валидна застраховка „Каско“, клауза „А“ съобразно ОУ на застрахователя, по отношение на лек автомобил марка „Нисан“, модел „Джук“ с рег. № *****, с период на застрахователно покритие от 10.01.2018г. до 09.01.2019г. На 10.12.2018г., при действие на застраховката, било установено, че се реализирал покрит риск – увреждане на застрахованото имущество, а именно челно стъкло и облицовка броня. Автомобилът бил предоставен за оглед на застрахователя в същия ден. Застрахователят-ответник отказал да изплати застрахователно обезщетение за претърпените вреди. Мотивирал се с несъответствие между декларирания механизъм и характера на уврежданията по стъклото и нарушено лаково покритие на бронята – изключен риск по чл. 6.1.2. ОУ. Отказът бил необоснован – застраховката покривала всички рискове, пълна загуба или частична повреда, както по време на пътуване, така и при паркирано състояние, а и ищецът не заявил конкретен механизъм, по който увредата настъпила – в паркирано състояние, страните водили и допълнителна кореспонденция по този въпрос. С молба-уточнение от 11.06.2021г., подадена в изпълнение на указания на съда, пояснява, че събитието и процесните увреждания настъпили по време на пътуване с автомобила в периода от 03.12.2018г. до 05.12.2018г. от гр. Попово до гр. София и обратно, или в паркирано състояние на автомобила за времето от 05.12.2018г. до 06.12.2018г. на адрес гр. Попово, ул. *. Ищецът твърди, че напълно необоснован бил отказът на застрахователя и по отношение на увредите по предната броня – не бил налице изключен риск по чл. 6.1.2. ОУ. Автомобилът бил гаранционен, провеждани му били технически прегледи и гаранционно обслужване, за поредна година бил застрахован при същия застраховател, бил оглеждан многократно от негови служители и приет за застраховане в известното на застрахователя състояние без забележки. По тези мотиви ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати дължимото застрахователно обезщетение в размер на сумата 1 335.74 лева, ведно със законната лихва, считано от 16.04.2020г. до окончателното погасяване и обезщетение за забава за плащане на главницата в размер на сумата 180.39 лева, дължимо за периода от 25.12.2018г. до 15.04.2020г., включително. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът ЗК „У.“ АД депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Оспорва механизма, при който ищецът твърди, че настъпили процесните щети и причинно-следствената връзка между декларираните щети и описания механизъм. Отказът за плащане на обезщетение бил обоснован и се основавал на т. 6.5.5. ОУ. Експертите на застрахователя установили, че предното стъкло не можело да получи въпросната увреда в паркирано състояние. Моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендира разноски.

Страните по делото не спорят (ответникът изрично признава с отговора на исковата молба) и от представената по делото застрахователна полица № 18054110041/04.01.2018г., съдът приема за установено, че страните били обвързани от

валиден застрахователен договор по имуществена застраховка „Каско“, с дефиницията по чл. 405 КЗ, съобразно общите правила на застрахователя, приложени по делото, за лек автомобил марка „Нисан“, модел „Джук“, с рег. № *****, за покритие при клауза „А“ от общите правила на застрахователя, приложени по делото, с уговорена застрахователна сума от 24 770 лева и период на покритие на застраховката от 10.01.2018г. до 09.01.2019г., за което в изискуемата форма била подписана описаната по-горе полица.

От доказателствата по делото се установява, че в периода на застрахователно покритие, на 10.12.2018г. по застрахования автомобил били налични увреди в челното стъкло и облицовката на предната броня, за което по делото са събрани писмени доказателства – уведомление за щета, депозирано пред застрахователя на 10.12.2018г., опис на щетите на МПС по щета № 18110540402/10.12.2018г., и гласни доказателства, събрани чрез разпита на свидетеля Г..

Съгласно чл. 403, ал. 1 КЗ, при настъпване на застрахователното събитие застрахованият е длъжен в 7-дневен срок от узнаването да уведоми застрахователя, освен ако в договора е предвиден друг подходящ срок. Същото задължение има и третото лице, което има право да получи плащане по застрахователния договор – ал. 3 на същия текст.

В същия ден - на 10.12.2019г. ищецът, чрез законния представител на дружеството Н.П., депозирал пред ответника уведомление за щета, в което посочил, че паркирал автомобила пред блока си, а на следващата сутрин установил повредите в предното стъкло и облицовката на предната броня.

Безспорно между страните, а и от съставения от застрахователя опис на щетите на МПС по щета № 18110540402/10.12.2018г. се установява, че ищецът осигурил на ответника увредения автомобил за оглед. Видно от констатациите на застрахователя по същия документ установени били процесните увреди в челното стъкло на автомобила и облицовка предна броня с отразените в описа степени на деформиране (за подмяна, респ. за боядисване).

По горните мотиви от доказателствата по делото несъмнено се установява, че ищецът изпълнил задължението си по чл. 403, ал. 3, вр. ал. 1 КЗ.

Във връзка с нормата на чл. 404 КЗ застрахователят има право да изисква от застрахования, респ. третото лице, необходимата информация за установяване на фактите и обстоятелствата във връзка със застрахователното събитие или определянето на размера на обезщетението от страна на застрахователя. На това негово право кореспондира задължението на застрахования/третото лице да предостави изискваната информация.

По делото не се установява ответникът-застраховател, възползвайки се от правото си по чл. 404 КЗ, да изискал друга информация от ищеца, извън

гореобсъденото уведомление за щета от 10.12.2018г. На 18.12.2018г. ответникът направо се произнесъл, че не било налице основание за плащане на застрахователно обезщетение, поради несъответствие между декларирания механизъм на възникване на събитието и характера на увреждането по челното стъкло на автомобила, което било основание по т. 6.5.5. ОУ да откаже плащане. По отношение на увредата в бронята се позовал на т. 6.1.2 ОУ.

След така постановения отказ, видно от представената по делото и неоспорена кореспонденция по имейл, на 28.12.2018г. законният представител на ищцовото дружество поискал преразглеждане на преписката, като потвърдил, че забелязал щетата на предното стъкло сутринта, след като се качил в автомобила. Сочил, че предният ден пътувал, прибрал се късно вечерта и не забелязал увреда, но било възможно същата да настъпила и по време на пътуването. Декларирал, че не знаел как е станало. Последвал нов отказ на застрахователя от 31.12.2018г., поради това, че било невъзможно щетата на стъклото да се получи в паркирано състояние.

Настоящият съдебен състав намира за напълно основателни възраженията на ищеца, че в нито един момент не е излагал твърдения, че щетата на предното стъкло била получена на паркинг. В случая с уведомлението за щета ищецът, чрез законния си представител, декларирал пред застрахователя, че констатирал увредите на сутринта, след като вечерта паркирал автомобила пред блока си, а впоследствие уточнил твърдението си в имейла от 28.12.2018г. посочва, че я забелязал тогава, като предният ден пътувал и се прибрал късно вечерта и било възможно щетата да настъпила по време на пътуването. Ето защо ищецът, чрез законния си представител, добросъвестно изложил пред застрахователя известните му обстоятелства, а отказът на застрахователя, основан на несъответствие с декларираните данни е напълно необоснован.

Нещо повече - процесният договор за застраховка имущество бил сключен, а и застрахователното събитие било реализирано при действието на чл. 408, ал. 1 КЗ. Същата норма, при извършено сравнителноправно и лексическо тълкуване, съдът намира за императивна. В този смисъл е и константната съдебна практика по решение 15/12.04.2012г. по гр.д. 454/2011г. на II ТО на ВКС, и решение 4 от 21.03.2012г. по т.д. 81/2011г., ТК, II ТО на ВКС, актуална и при действието на КЗ /нов/, доколкото уредбата на чл. 408, ал. 1 КЗ /нов/ е аналогична на чл. 211 КЗ /отм./. Законодателят лимитативно е посочил случаите, при които застрахователят по застраховка имущество може да откаже плащане на застрахователно обезщетение.

Разпоредбата на чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ предвижда правото на застрахователя по имуществена застраховка да откаже плащане на обезщетение при настъпило застрахователно събитие, когато застрахованият не е изпълнил задължение по застрахователния договор, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било

е предвидено в закон или в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие. В конкретния казус нормата на т. 6.5.5. ОУ на застрахователя, на която същият се позовава предвижда, че застрахователят не изплаща обезщетения за всички заявени щети, които не са настъпили или са настъпили по друго време или при други обстоятелства, както и с механизъм, различни от тези, декларирани от застрахованото лице или неговите представители.

По отношение на настъпването на щетата по делото са събрани гласни доказателства посредством разпита на св. Г. и е изслушано заключение на САТЕ.

Разпитан св. Г. излага, че пътувал с Н.П. от гр. София към гр. Попово през м.12.2018г., преди Никулден, със служебния автомобил на Н.П. „Нисан Джук“. Времето било лошо. Движението било натоварено, по пътя имало ремонти, камиони, които опесъчавали пътищата, разминавали се и с големи автомобили. Пристигнали в гр. Попово късно вечерта и паркирали пред блока на Н.П.. На сутринта св. Г. се обадил на Найден, защото установил, че му няма обувките и се чудел дали си ги забравил в София или ги оставил в колата. Найден казал, че са в колата и да слезне до тях да си ги вземе. Когато свидетелят отишъл, Найден бил при колата, чистел снега и се ядосвал. Колата била на същото място, на което паркирали вечерта. Свидетелят видял пукнатината в предното стъкло откъм водача и по бронята на две места отлюпени парчета от лак, които били паднали. Не знае дали от опесъчаването или по друга причина се отлюпили. По време на пътуването нямало инцидент. Предната вечер, когато паркирали, не били гледали колата, не видяли и пукнатината в стъклото. Пукнатината била отпред пред шофьора, голям бил размерът ѝ, но не било цялото стъкло.

Съобразно заключението на САТЕ увреждането по предното стъкло може да се получи по време на движение на автомобила вследствие на отхвърлено малко камъче. Възможен механизъм е и в паркирано състояние при хвърляне на твърд предмет (злоумишлени действия). Съобразно заключението напукване на лаковото покритие по облицовката на предната броня в паркирано състояние може да настъпи, когато удрящата повърхност е с много ниска скорост и се получава притискане на бронята. Същата е пластмасова и еластична и след първоначалния натиск възстановила първоначалната си форма, при което е възможно да се получи напукване на лаковото покритие. Съобразно заключението стойността на необходимия ремонт по средни пазарни цени за възстановяване на лек автомобил марка „Нисан“, модел „Джук“ с рег. № *****, възлиза на 1 260.10 лева.

При разпита си по реда на чл. 200 ГПК вещото лице поддържа заключението. Пояснява, че предното стъкло било спукано, имало люспа. Увредата била от хвъркнало камъче при движение или от паднал предмет. Относно бронята уврежданията били характерни при извършване на бояджийски работи върху пластмаса - когато не били

добре обработени повърхностите се получавало отлюпване на лака. Това, което вещото лице виждало, било от някакво механично въздействие.

В случая ответникът, при носена от него тежест по чл. 154 ГПК да установи по делото фактите, от които черпи права, не установява настъпване на щетите по друг механизъм, извън посочения в уведомлението за щета и имейла от 28.12.2018г., твърдял и с исковата молба и уточнителната такава от 11.06.2021г., нито се установява неизпълнено от законния представител на ищеца задължение по застрахователния договор.

В рамките на настоящото дело ответникът, макар и в писмата си до ищеца да се е позовал на изключен риск по т. 6.1.2. ОУ относно увредите в бронята на автомобила, в срока по чл. 133, вр. чл. 131 ГПК не е релевирал такова възражение, предвид на което възражението за изключен риск по т. 6.1.2. ОУ не е предмет на повдигнатия пред съда спор между страните. По отношение на констатираните увреди в бронята с отговора на исковата молба ответникът е заявил единствено общото си възражение за неоснователност на иска по чл. 405, ал. 1 КЗ и изключен риск по т. 6.5.5 ОУ (щети, настъпили по друго време или при други обстоятелства, както и с механизъм, различен от декларирания). По гореизложените мотиви ответникът не доказва възражението си за изключен риск по т. 6.5.5. ОУ във връзка с чл. чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ и няма право да откаже изплащане на застрахователно обезщетение за процесната щета.

По горните доводи съдът намира, че по делото се установява наличието на валидно правоотношение по договор за имуществено застраховане, респективно застрахователно покритие към датата на настъпване на застрахователното събитие – 10.12.2018г. В периода на покритие на застраховката се реализирал застрахователният риск – увреждане на застрахованото МПС, за което по делото са събрани писмени доказателства – уведомление за щета, опис на щетите по МПС № 18110540402. Ищецът осигурил на ответника увредения автомобил за оглед. Видно от констатациите на застрахователя по съставения документ установени били увреди на челно стъкло – за подмяна и на облицовка предна броня – за боя. Увредите, съобразно неоспореното заключение на вещото лице, изготвило САТЕ, могли да бъдат причинени по посочения от ищеца механизъм – при движение на автомобила и/или на паркинг, докато процесното МПС било в покой. При носена от ответника тежест по чл. 154, ал. 1 ГПК по делото не са събрани никакви доказателства за каквото и да е поведение на застрахования ищец, което да сочи на изключен от имуществената застраховка риск по т. 6.5.5 ОУ.

С настъпването на застрахователното събитие за застрахователя възниква задължението за заплащане на застрахователно обезщетение. Размерът му следва да се определи към момента на реализиране на застрахователното събитие и принципно е равно на действителния размер на вредите, причинени на застрахованата вещ – чл. 386,

ал. 2 КЗ. От изслушаното по делото заключение на САТЕ съдът приема за установено, че размерът на сумата, необходима за отстраняване на описаните от застрахователя вреди по заведената при него щета № 18110540402/2018г., възлиза на сумата 1 260.10 лева.

При доказателствена тежест за ответника, по делото не са събрани доказателства последният да е погасил вземането на ищеца размер на 1 260.10 лева. По тези мотиви предявеният иск по чл. 405, ал. 1 КЗ се явява основателен до размер на сумата 1 260.10 лева.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Предвид нормата на чл. 405, ал. 1 КЗ при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок, който не може да е по-дълъг от срока по чл. 108, ал. 1 – 3 или 5 КЗ. Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ обвързва задължението на застрахователя по договор за застраховка имущество за заплащане на застрахователно обезщетение или мотивиран отказ за плащането със срок за изпълнение – петнадесет работни дни от изпълнение на задълженията от застрахования за уведомяване на застрахователя за настъпилото застрахователно събитие и представянето на изисканите от последния и относими документи.

Видно от събраните по делото доказателства застрахователят отказал плащането на застрахователното обезщетение на 18.12.2018г. и от тази дата изпаднал в забава. За заявения по делото период на забавата от 25.12.2018г. до 15.04.2020г. размерът на това обезщетение върху главницата от 1 260.10 лева възлиза на 167.32 лева, до който размер и за който период искът е основателен и следва да бъде уважен.

Върху главницата следва да се присъди и законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на иска 16.04.2020 година до окончателното погасяване.

По горните мотиви като правилно и законосъобразно обжалваното решение следва да бъде потвърдено в частта, в която СРС е уважил иска по чл. 405, ал. 1 КЗ до размер на сумата 951.66 лева и иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 124.51 лева и в частта, в която искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е отхвърлен за разликата над сумата 167.32 лева до сумата 167.67 лева.

Предвид частичното несъвпадане в изводите на двете инстанции решението на СРС, в частта с която е отхвърлен искът по чл. 405, ал. 1 КЗ за разликата над сумата 951.66 лева до сумата 1 260.10 лева следва да бъде отменено, а вместо това – постановено друго, с което искът по чл. 405, ал. 1 КЗ бъде уважен до размер сумата 1 260.10 лева. Решението следва да бъде отменено и в частта, в която СРС отхвърлил иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 124.51 лева до сумата 167.32 лева и за периода от 25.12.2018г. до 31.12.2018г., като вместо това искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД бъде уважен до размер на сумата 167.32 лева и за периода от 25.12.2018г. до

31.12.2018г.

В частта, в която искът по чл. 405, ал. 1 КЗ е отхвърлен за горницата над 1 260.10 лева до пълния предявен размер от 1 355.74 лева, като необжалвано първоинстанционното съдебно решение е влязло в законна сила.

При този изход на спора частната жалба на ищеца срещу определението на СРС от 12.09.2022г. по чл. 248 ГПК, се явява без предмет, доколкото с настоящото решение въззивният съд се произнася относно разноските, направени пред първата инстанция.

По разноските:

Ищецът „С.*****“ ЕООД пред СРС е сторил разноски в общ размер 1 076.23 лева, от които 104.23 лева – заплатена държавна такса, 300 лева за експертиза и 672 лева – заплатено адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС. Ответникът своевременно е заявил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение. По договора за правна защита и съдействие от 10.03.2020г. възнаграждение в същия размер е договорено за проучване на казуса, заверка на документи, изготвяне и предявяване на исковата молба и защита по нея пред първа инстанция. При съобразяване на минималния размер на възнаграждението, предвиден от разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата към договарянето редакция (403.36 лева) и фактическата и правна сложност на делото, настоящият съдебен състав намира възражението на ответника за основателно, предвид на което същият следва да бъде намален до сумата 450 лева. С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ищецът има право на разноски, сторени пред СРС в размер на сумата 804.25 лева. С първоинстанционното решение на ищеца са присъдени разноски в размер на 519.23 лева, предвид на което с настоящото решение СГС следва да му присъди разликата от 285.02 лева – разноски по делото, сторени пред СРС.

Пред СРС ответникът ЗК „У.“ АД е сторил разноски в общ размер 200 лева, от които 100 лева за експертиза и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение. С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК има право на разноски, сторени пред СРС в размер на сумата 11.70 лева. С първоинстанционното съдебно решение му е присъдена сума в размер на 59.89 лева, предвид на което решението следва да бъде отменено и в частта, в която на ответника са присъдени разноски над сумата 11.70 лева.

Пред СГС ищецът „С.*****“ ЕООД претендира и доказва разноски в размер на 751 лева, от които 25 лева – държавна такса по насрещната въззивна жалба и 726 лева – заплатено адвокатско възнаграждение с ДДС. С молба от 15.02.2024г. ответникът е заявил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК. При съобразяване на минималния размер на възнаграждението за защита на интереса пред СГС интерес, предвиден от разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения в приложимата към договарянето редакция (395.93 лева) и фактическата и правна сложност на делото, настоящият съдебен състав намира възражението на ответника за основателно, предвид на което същият следва да бъде намален до сумата 450 лева. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на сторени пред СГС разноси в размер на сумата 474.88 лева.

Ответникът е представляван от юрисконсулт и претендира разноси, които съдът определя в размер на 100 лева. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, следва да му бъдат присъдени 0.02 лева – разноси, сторени пред СГС.

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20208937/08.11.2021г., постановено по гр.д. № 16056/2020г. по описа на СРС, 81-и състав, **в частта**, в която ЗК „У.“ АД, ЕИК *****, е осъдена да заплати на „С.****“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 405, ал. 1 КЗ, сумата **951.66 лева**, представляваща застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско на МПС“, по щета № 18110540402/10.12.2018г., ведно със законната лихва от 16.04.2020г. до окончателното погасяване, и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата **124.51 лева**, представляваща обезщетение за забава за плащане на същата главница за периода от 01.01.2019г. до 15.04.2020г. **и в частта**, в която искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е отхвърлен за разликата над сумата 167.32 лева до сумата 167.67 лева.

ОТМЕНЯ решение № 20208937/08.11.2021г., постановено по гр.д. № 16056/2020г. по описа на СРС, 81-и състав, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от „С.****“ ЕООД, ЕИК *****, срещу ЗК „У.“ АД, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ за разликата над уважения размер от 951.66 лева до сумата 1 260.10 лева, представляваща застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско на МПС“, по щета № 18110540402/10.12.2018г., **в частта**, в която е отхвърлен искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава върху същата главница за разликата над уважения размер от 124.51 лева до сумата 167.32 лева, и за периода от 25.12.2018г. до 31.12.2018г., **и в частта**, с която на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ЗК „У.“ АД, ЕИК *****, са присъдени разноси в размер над 11.70 лева, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗК „У.“ АД, ЕИК *****, да заплати на „С.****“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 405, ал. 1 КЗ, и разликата над уважения размер от 951.66 лева до сумата **1 260.10 лева**, представляваща застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Каско на МПС“, по щета № 18110540402/10.12.2018г., ведно със законната лихва от 16.04.2020г. до окончателното погасяване, и на основание чл.

86, ал. 1 ЗЗД разликата над 124.51 лева до сумата **167.32 лева**, представляваща обезщетение за забава за периода от 25.12.2018г. до 15.04.2020г.

В частта, в която искът по чл. 405, ал. 1 КЗ е отхвърлен за горницата над 1 260.10 лева до пълния предявен размер от 1 355.74 лева, като необжалвано първоинстанционното съдебно решение е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ЗК „У.“ АД, ЕИК *****, да заплати на „С.*****“ ЕООД, ЕИК *****, сумата от **285.02 лева** – разноси по делото, сторени пред СРС, и **474.88 лева** – разноси по делото, сторени пред СГС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, С.***** ЕООД, ЕИК *****, да заплати на ЗК „У.“ АД, ЕИК *****, сумата от **0.02 лева** – разноси по делото, сторени пред СГС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____